

SOCIALISTICKÉ DIVADLO SI ROZVRACET NENECHÁME

Kult osobnosti odsuzujeme!

Naše redakce musí v posledních hodinách čelit výrazné soudružské kritice. Je nám vyčítáno, že jsme se nechali strhnout kultem osobnosti, který se nakonec vetřel i do představení jihlavského souboru. Ano. Soubor ve své inscenaci, která zdá se zjevně neprošla řádnou posuzovací komisí, zcela nepokrytě dotyčného oslavuje prohlášením - cituji: "Bez JK se nemůžeme obejít!"

Dramaturgie festivalu nese plnou odpovědnost za výběr představení a proto na jeho hlavu padají i veškeré důsledky. Z dopisů znepokojených občanů je patrné, že i oni volají po prošetření tohoto jednoznačného selhání.

Celý redakční tým by chtěl všechny soudružky a soudruhy ujistit, že i my princip kultu osobnosti odsuzujeme a nikdy na něj nepřistoupíme. Jednotlivosti, které by mohly vážené soudružky a soudruhy navádět na myšlenku, že tomu tak je, chceme ujistit o opaku a naopak. Cílem naší svědomité práce je objektivně a s naprosto jasnou vytyčenou socialistickou linií, informovat o průběhu tohoto divadelního festivalu.

Oportunistické snahy imperialistických štváčů, kteří se zjevně pokusili infiltrovat mezi účastníky tohoto čistě socialistického podniku, nás nabádají k ještě větší obezřetnosti a opatrnosti. Chceme jim vzkázat, že naši poctivou snahu o budování lepší a rovnoprávné společnosti rozhodně nezhatí! Celý tým redakce si je vědom své společenské odpovědnosti a pro jakýkoliv kult osobnosti u nás není místo.

(vam)

Útěk je silné slovo

Jaká byla spolupráce s režisérkou Janou?

Hodně jsme se ve všem hledaly, bylo to o kompromisech mezi námi.

A s Kačkou?

Být pořád ve střehu. (šeptaná pozn. „Ta mě zabije!“ ... přichází Kačka)

Baví tě víc hra pro dvě herečky, nebo hraješ raději v davu?

Romča: Strašně mě baví, když jsme dvě na jevišti. Baví mě to, protože se nemůžeš za nikoho schovat. Protože jdeš se svou kůží na trh a to celou dobu. Já si to moc užívám. Je to sice náročnější, ale větší výzva.

Kačka: Komornější forma mi vyhovuje daleko víc, protože si s tím můžu vyhrát. Vyžaduje to větší koncentraci. Nemáš možnost se za někoho schovat. Je to i zodpovědnější, protože při hře jeden na druhého nemůžeš zklamat, nebýt připravený a tak. Je to daleko přímější, protože můžeme po představení spoustu věcí interně prodiskutovat.

Jak máte holky blízko každá ke své postavě? Máte něco společného?

Kačka: Já si myslím, že ke svojí postavě mám blízko. Nebo spíš jsem si to tam našla tak, abych to správně cítila. Některé situace bych asi neřešila tak vyhroceně, ale ve své podstatě máme dost společného.

Romča: Na mě to naprosto sedí. My jsme si hodně podobné.

Takže bys ve skutečnosti z nějaké životní situace utekla?

Romča: Na to ti nedokážu odpovědět. Co se týká vztahů, nebo od rodiny, tak to asi ne, ...nevím.

Kačka: To je velice těžká otázka. Samozřejmě někdy jde člověk

od určité situace raději pryč. Pak jsou zase situace, které vyžadují, aby se řešily.

Romča: Já bych řekla, že utekla je hrozně silné slovo. (Kačka přitakává) Já kdybych věděla, že mě čeká těžká situace, tak se jí nejspíš vyhnou, snažila bych se jí obejít. (kat)

I CESTA MŮŽE BÝT CÍL

„Na útěku“ spojuje dva ženské životní osudy v jednu společnou cestu. Dvě v podstatě stejné rozhodnutí řešení různé životní situace – útěk od problému. Hlavní představitelky Romana Blažková v roli Margot a Kateřina Nakládalová v roli Claude prožívají během útěku velkou škálu emocí. Ať už od počáteční vzájemné nesnesitelnosti, přes postupnou potřebu sebe navzájem, až po pevné přátelství. Nemluví o vnitřních emocích každé postavy. Scéna je velice jednoduše pojatá, přesto dává divákům hranice představitosti. Divák díky ní přesně pochopí, v jakém prostředí se hlavní hrdinky nachází. Režie se tentokrát chopila velmi schopná Jana Štěpánová a dokázala představitelky nasměrovat tou správnou cestou. Během hry je cítit ten jemný ženský element, který zde převládá. Převládá, vlastně je jediný. Celé představení šlape, děvčata se doplňují a je znát, že jsou zvyklá hrát na sebe. Povahy žen ve hře jim nejsou cizí, některé jsou dokonce totožné s představitelkami. Hlavním tématem této hry je uvědomění si, že i cesta může být cíl. Cíl, na kterém můžete potkat spřízněnou duši.

(kat)

V životě neexistuje přesčas

Sobotní odpoledne nám zpřijemnila divadelníci z Jihlavy, kteří přivezli inscenaci Poker bez Esa. Tento divadelní text je o francouzských bezdomovcích, nebo chcete-li tulácích, kteří se rozhodli, že nebudou pracovat a sami si zvolili takový způsob života. Tato divadelní hra od Ivana Krause je o maličkostech každodenního života, které nás mohou dělat šťastnými, pokud však budeme

chtít. Je také o svobodě a přítomnosti, kterou občas zapomínáme prožívat.

Lyricky laděný text se podařilo jihlavským přenést i na jeviště. Dva hlavní protagonisté dokázali divákům autenticky převyprávět nejprostší a zároveň nejdůležitější základy života. Jednotlivé scény však občas rozbíjely vstupy dalších postav, z nichž by některé postavy mohly být podchyceny trochu jinak, aby divák pochopil i jejich charakter. Postava socioložky však byla do příběhu ukotvena srozumitelně a vytvářela krásnou protiváhu bezstarostným tulákům.

I když tento text vyžaduje klidnější práci s pohybem herců na jevišti, v případě jihlavských to bylo občas až moc klidné, a divák občas ztrácel pozornost. Avšak byly tam scény, v nichž naprostý klidový stav vytvářel magickou atmosféru. Možná, že by NaKop Tyjátru pomohlo, kdyby scénu zvolili o něco decentnější s menším množstvím rekvizit. Uhladilo a ulehčilo by to celkový divákov vjem z celé inscenaci.

Poker bez esa bylo příjemným pohlažením toho, jak může být život krásný a lehký. Stačí si to jen umět zapnout v mysli a užívat si sílu okamžiku. Za to moc jihlavským divadelníkům děkujeme.

(jah)

Ženy versus muži

Je těžké hrát mužské i ženské role v jedné hře?

Občas nám to dělalo problémy, ale vcelku jsme se s tím sžily. Je pro nás ale samozřejmě jednodušší hrát ženskou roli, protože jsme ženy.

*Je **Probuzení jara** psané pro více lidí, nebo je originál textu psaný tak, že se herečka mění z holky na kluka?*

Je to pro víc lidí. Ale my jsme si to zkrátily, něco jsme i vyškrtali, protože text byl moc dlouhý a zbytečný. Seškrtali jsme to tak, aby to dávalo hlavu a patu.

Z jakého důvodu hrajete čtyři holky a převlékáte se?

Protože se tak nějak známe už z dramaťáku a teď jsme přestoupily do většího divadla. V textu jsou čtyři hlavní postavy, tak aby každá z nás hrála hlavní roli. V souboru máme jen jednoho kluka v našem věku, ten ale chodí ještě do malého dramaťáku. Myslím si, že jsme to takto udělali dobře. Vychází to dobře, není to ani nijak náročné.

Proč používáte zrovna kytary na dotvoření scény?

To je symbolika, kterou vymyslel náš režisér Tomáš Hradil.

Písničky taky napsal Tomáš Hradil?

Ne, písničky jsou od různých autorů.

*Jak dlouho hrajete **Probuzení jara**, kolik jste měli repréz?*

Premiéru jsme měli letos 15. března. Potom jsme hráli v Kojetíně, Štítině, Velké Bystřici a teď tady. Takže pokud dobře počítám, hrajeme to popáté.

Něco jste změnilí od premiéry?

Oproti premiéře jsme změnilí jednu scénu, jinak jsme ji pojali. Je to scéna rodičů, jak se spolu baví. Nejdřív jsme udělali z maminky takovou chudinku, že na jevišti brečela. Později jsme to změnilí spíš na hádku. To z důvodu, že se porotě nelíbilo, jak Jitka pláč moc přehrává. Změnilí jsme to takto a je to lepší.

Kdo zvolil tuto hru?

Vybral ji náš režisér. Ten to ale nejdřív poslal Evě, aby si to přečetla a řekla, jestli se jí to líbí. Ta si potom vybrala nás další tři holky, poslala nám, nám se text taky líbil, takže jsme začali potom všichni zkoušet.

Jak dlouho jste zkoušeli?

Začali jsme loni v červnu a měli jsme zkoušky jednou týdně.
(kat)

CO VE MNĚ PROBUDIL JARO

Nevzpomínám si, že bych někdy dříve usedal ke klávesnici počítače k psaní recenze s tak těžkou hlavou. Po shlédnutí představení inscenace divadelní hry **Probuzení jara** velkobystřického divadelního souboru, jsem v prvním momentě vlastně nevěděl, zda jsem představení přijal, či nikoliv. A to se mi dlouho, možná nikdy, nestalo.

Toto drama Franka Wedekinda mě k mému údivu zcela minulo (a to i jeho muzikálové zpracování) a mám-li být upřímný, měl jsem nutkání během představení odejít. Cosi mě však jakoby magicky drželo přibitého k židli a až drásavým způsobem mě nutilo vytrvat až do konce. Díky tomu jsem mohl pro sebe dospět k nějakému, pro mě určujícímu závěru.

Pokusím se odhlédnout od (v kruhu tolik diskutovaném) tématu, zda použití dívek pro chlapecké role bylo správné či nikoliv, ale nahlédnout na něj rodičovskou optikou.

Dokončení na str. 4

Žít na ulici? Asi ne.

Dokázali byste si představit žít svůj život na ulici, z vlastního rozhodnutí?

Eva Čurdová: Já ne.

Ladislav Sýkora: No, vlastně taky ne, těžko.

Touha po svobodě a volnosti už není tak silná, aby ji člověk obětoval jistě pohodlí, které mu skýtá domov?

E. Č.: Ano, určitě. Víš, člověk řadu let stále něco schraňuje, něco mu chybí, na druhou stranu se pak s něčím také musí rozloučit, aby zase nakoupil věci nové. Začít takto jinak žít? Snad částečně, ale na ulici ne.

L.S.: Možná je to taky tím, jak člověk stárne, přichází na to, že spoustu věcí vlastně nepotřebuje. Že má strašnou spoustu zbytečných věcí.

E. Č.: A jsi ve věku, kdy se s těmi věcmi nedokážeš rozloučit. Máš k nim srdíčkový vztah.

Jako reprezentantů generace, která velkou část svého života prožila v socialismu se nemohu nezeptat. Je nyní lépe a nebo patříme k těm, co vzpomínají na staré dobré časy?

E. Č.: Ne ne ne, skoro bych o tom i nerada mluvila. Můj tatínek byl italský legionář, a všechny roky 1948, 1968 a i drsná nejhorší 50. léta byla pro mne šílená. Já jsem nesměla nic, ani studovat.

Trošku mě mrzí, že to odnesly i moje děti, kterým je dnes přes čtyřicet, přes padesát. Musely mít pořád jenom jedničky, aby se vůbec dostaly na gympl, jinak by neměly vůbec šanci. Takže svým způsobem jsem byla pořád pronásledovaná. Teď už ne, ale potkalo mě to i když už jsem byla stará paní.

L.S.: Eva říká pravdu, protože tyhle věci jsme prožívali všichni. Byl to takový čas. Ale jsou možná i některé věci, které bych vrátil. Dnešní doba je pro nás v mnohém nepřehledná. Čachry, manipulace, zlodějiny. To mě štve.

(vam)

CO VE MNĚ PROBUDILO JARO

Pokračování ze str. 3

Nejzásadnějším poselstvím, které jsem si pro sebe v této inscenaci přečetl, bylo pro mne to, že špatná (možná i vadná) komunikace mezi dítětem a rodičem, může dítěti způsobit i celoživotní trauma, a to nejen v oblasti sexuality, která je ve hře řešena.

Dítě lačnící po poznání, kladoucí otázky, na které se mu odpovědi od nejbližšího a nejdůvěryhodnějšího člověka nedostává, dítě, kterému není opláceno stejnou měrou lásky jakou ono s nadějí dává svým rodičům, vede k jeho touze, možné nutnosti, hledat náhradu někde jinde, a to často bez nejmenší kontroly či tušení svých rodičů. A že takové složité vnitřní rozpoložení může vést až k sebevraždě, toho jsme myslím v poslední době svědky.

A toto téma, tento můj vnitřní rodičovský strach, pro mne dělá v konečné fázi tuto inscenaci silnou a jednoznačně aktuální i pro dnešní dobu. Dobu, ve které si my rodiče často myslíme, že naše děti ví o všem víc než my. Přebilo nakonec i všechny mé prvotní problémy, které jsem v provedení výtečného a velmi sympatického souboru viděl a za to děkuji.

(vam)

V noci z 27. na 28. května
oslavili první rok společného
života

**Michaela Vachová
a Martin Šípek**

K tomuto významnému
životnímu jubileu
jim srdečně blahopřejí soudružky
a soudruzi kamarádi

**Federální
Kriminální
ústředna**

*pátrá,
radí,
informuje*

Závažný trestný čin šíření zakázané tiskoviny byl odhalen při divadelním festivalu v Kroměříži.

V této souvislosti FKÚ pátrá po neznámé ženě na fotografii. Žádáme občany, aby, pokud ji spatří, informovali neprodleně nejbližší služebnu VB.

Postřehy z plenárního zasedání

Spleť si Michálka s Michálkem

Děláte ze mě blbce, ale já nejsem!

„Děkuji za nahrávku“ – „To je příhrávka. Nahrávka je v Supraphonu.“

„Vy to nemůžete posoudit, nebyla jste na vojně!“ – „Já jsem byla v Prioru!“

„Byla jsem oslovena, tak odpovídám.“ – Nebyla, ale to nevadí.

Přiznávám, že jsem hrála do lidí. Už mě taky nebaví na něj pořád koukat.

„Ten smrad byl cítit!“ – „My jsme ho přivezli z Jihlavy.“

Hraj to přesně podle programu. Ztvárňuji.

Hradil dorazil a Dorazil nedorazil.

I žena může být nominována za mužský herecký výkon, ovšem pouze v ženské kategorii.

Redakce festivalového zpravodaje
vyhlasuje anketu:

**NEJPOLULARNEJŠÍ
OSOBNOST
DFLC 2017**

Vase nominace
vkladejte do krabice!

Hlasy budou secteny
pod dozorem st. notare

* **zlatý
kašík**

**PL
K**

Za finančního přispění:

**MĚSTO
KROMĚŘÍŽ**

Zlínský kraj

SPONZOŘI:

EKKL
SPORTOVNÍ POVRCHY
WWW.EKKL.CZ

VAK
KROMĚŘÍŽ

MAGNETON

Biopas
den skupiny Sazbořin

TOSHULIN

PKL vydává ústřední výbor DFCL, ředitel: Dr. Vladimír Mátl, šéfredaktor: Kateřina Hánošová, jazykový redaktor: PaedDr. Jana Hostičková, příjem inzerce: Elen Havránková, ved. tiskového oddělení: Saša Michajlovič. Adresa redakce: Balkon, Starý pivovar. Nevyžádané příspěvky se nevracejí. Produkce: DS Kroměříž
www.divadlokm.cz nebo www.facebook.com/Divadelni.spolek.Kromeriz